

MIEGOTANIE (1) *sb n*

A sg miegotani(e).

Sł stp brak, Cn: migotanie, Linde XVI w. (ten sam przykład) s.v. migotanie.

Błyszczenie, świecenie; splendor, tremor, vibramen Cn: Tákże y mieśiác/ y gwiazdy/ pułzczą z siebie ołobliwą y ftráfzącą cięmność y miegotánie. SkarKaz 5a.

Cf MIGOTAĆ

MM